

Sygn. akt I C 2452/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2452/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód A. (...) z siedzibą w W. wniósł do zasądzenie od strony pozwanego – R. B. - kwoty 6620,61 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł ze stroną pozwaną umowę bankową, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji stronie pozwanej środki pieniężne. Strona pozwana nie spłaciła zadłużenia, a przedmiotowa wierzytelność została zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Strona pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w dniu 25 listopada 2014 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, które miały być wskazane w załączniku do umowy.

Wierzytelności miały przejść na powoda pod warunkiem uiszczenia przez niego kwoty określonej w umowie.

(dowód: umowa k. 41 - 46)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem, bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec strony pozwanej oraz tego, że nabył od tego wierzyciela konkretną wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. W szczególności powód nie wykazał tego, by pierwotny wierzyciel posiadał wierzytelność z tytułu pożyczki, która była objęta żądaniem pozwu i stanowiła jego podstawę faktyczną, a ta obok wysokości żądania – zgodnie z przepisem art. 321 § 1 kpc – określa przedmiot procesu, poza który Sąd nie może orzekać.

Zgodnie zaś z generalną dyrektywą wyrażoną w przepisie art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem przepisu art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Z załączonych do akt sprawy dokumentów nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. Powód przedłożył wprawdzie poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności, jednak w treści tego dokumentu wierzytelność względem pozwanego nie jest wymieniona. Powód co prawda załączył do pozwu Załącznik nr 2 do umowy, jednakże i w tym dokumencie wierzytelność względem pozwanego nie została wymieniona.

Dodatkowo wskazać należy, iż zarówno umowa przelewu wierzytelności, jak i wskazany powyżej załącznik do umowy zawierają zakreślenia uniemożliwiające odczytanie pełnej jej treści. Tym samym brak jest możliwości zweryfikowania ważności zawartej w niej postanowień.

Należy stwierdzić, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód tej okoliczności nie wykazał. Powód nie udowodnił także tego, iż istnieje i przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Wskazać bowiem należy, iż choć powód przedłożył umowę łączącą pozwanego z pierwotnym wierzycielem, to dokument ten, jak i wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanego nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem, a zawiadomienie o przelewie wierzytelności dodatkowo nie pochodzi od cedenta.

Skoro zaś nie wykazano istnienia i wysokości wierzytelności wobec strony pozwanej powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

W tym miejscu wskazać należy również na to, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 kpc, zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to,

iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyżyn